

Z ustanovení tohoto ve spojitosti s předpisem uvedeným plyne, že pravomoc trestní vykonávati může jen městská rada se starostou neb starosta sám.

Z toho, že odst. 2 Šu 88 připouští, aby v případech zvláště nutných, kde městská rada nemůže předsevzítí usnesení o dotyčné záležitosti, starosta sám neprodleně nutná opatření zařídil, lze vyvoditi jen, že starosta může na sebe vzítí výkon, který by jinak musela prováděti s ním společně městská rada, ale nikoliv, že by sám takového výkonu mohl se zhostiti tím, že k jeho provedení zmocní jiný orgán obce.

Nelze proto dle úvah těchto přisvědčiti vývodům odvodního spisu žal. úřadu, že starosta byl po rozumu Šu 88, odst. 2 cit. z. z. oprávněn zmocniti přednostu městského policejního úřadu, aby převzal provedení trestních případů spadajících pod zákon o sčítání lidu a že nejednal protizákonně.

Jest proto důvodnou námitka svrchu uvedená.

Nebylo-li v I. stolici v trestní věci, o kterou jde, rozhodnuto úřadem kompetentním, pak nedostávalo se žal. úřadu pro jeho instanční věcné rozhodování potřebného substrátu, který by podati mohl jen nález vydaný v mezích příslušnosti I. stolice a právní účinnosti schopný. Žal. úřad však rozhodl bez tohoto podkladu.

Neodpovídá proto nař. rozhodnutí zákonu a bylo je zrušiti dle Šu 7 zák. o ss.

Č. 2562.

Vyživovací příspěvek: Ani za platnosti zákona z 18. března 1921 č. 120 Sb. nepřísluší dítěti, které v době povolání otce k vojenské službě bylo zplozeno, ale ještě nenarozeno, nárok na vyživovací příspěvek.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 10.063).

Prejudikatura: Boh. 572 a 674 adm.

Věc: Berta B. ve V. L. proti zemské vyživovací komisi v Brně o výživné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. vyž. komise zamítla žádost Berty B., matky Viléma B., nemanželského synka Viléma W., o vyživovací příspěvek, ježto nárok není v zákoně založen, a odvolala se při tom na ustanovení Šu 2 zákona z 23. září 1919 č. 530 Sb.

Zem. vyž. komise odvolání nevyhověla, neboť výživa nemanželského dítěte nebyla na pracovním příjmu povolaného v době jeho narukování podstatně závislou, ježto se narodilo až po jeho narukování (§ 4 zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb.).

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvažil nss toto:

Synek st-lčín narodil se, jak sama stížnost uvádí, 10. listopadu 1922, tedy po povolání nemanželského otce k službě vojenské.

Názor stížnosti, že dítěti tomu nárok na vyživovací příspěvek přísluší zřetelem na výslovné znění zákona z 18. března 1921 č. 120 Sb., jakož i na ustanovení § 22 o. z. o., poněvadž v době povolání otce byl již počat, nss nesdílí.

Nss vyslovil v nálezu Boh. 572 a 674 adm., že za působnosti zákona z 23. září 1919 č. 530 Sb. nárok na vyživovací příspěvek předpokládá fysicky samostatnou existenci osoby, jež nárok činí a že proto nepřísluší dětem v době povolání ještě nezrozeným, byť i již zplozeným.

Na tomto názoru nss trvá i ohledně zákona z 18. března 1921 č. 120 Sb., neustanovujícího ani výslovně ani obsahově v žádném ze svých ustanovení úchyly od zásady obsažené v zákoně č. 530/19, že totiž státní příspěvek má býti jenom jako náhradní alimentární renta těm, kdož povoláním byli již alimentováni a právě povoláním jeho k činné službě vojenské této alimentace byli zbaveni, při čemž za rozhodnou pro posouzení oné okolnosti byla prohlášena doba, kdy povolaný nastoupil činnou vojenskou službu.

Na nálezy ty se odkazuje dle § 44 j. ř.

Úvahou touto vyvrácena také námitka stížnosti, že vzhledem k ustanovení §§ 2 a 1 zákona č. 120/21 a dle zásady § 168 o. z. o. ve znění novely z r. 1914 patří nemanželskému dítěti vyživovací příspěvek, neboť námitka ta zakládá se právě na zásadě § 22 o. z. o.

Namítá-li konečně stížnost, že rozhodnutí jest v odporu s účelem a duchem zákona, dlužno uvést, že pro interpretaci zákona rozhodným jest jediné to, co zákonodárce jako svoji vůli v zákoně samém projevil, a že k motivům, které v tomto projevu výrazu nedošly a jichž také podle pravidel interpretačních nelze z něho vyčísti, přihlížeti není možno.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 2563.

Pozemková reforma: K otázce, kdy je účinně rozdělení zabraného velkého majetku pozemkového mezi spoluvlastníky.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 10.472.)

V ě c: Julius E. a spolčníci ve Velkém M. (adv. Dr. Frant. Wien-Claudi z Prahy) proti stát. poz. úřadu v Praze stran bezúčinnosti rozdělení zabraného velkého pozemkového majetku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — — —

Stížnost, nepopírajíc, že majetek pozemkový připsaný nyní ve vl. č. — Juliu E., ve vl. č. — Vojtěchu E., ve vložce č. — Josefu E. a ve vl. č. — Edmundu E. zapsán byl až do 10. července 1920 v jediné knihovní vložce č. —, připsané všem čtyřem jmenovaným st-lům, každému $\frac{1}{4}$ do ideálního spoluvlastnictví a že majetek ten přesahuje výměru 250 ha, míní, že přece záboru nepodléhá a to proto, poněvadž fysické rozdělení jeho stalo se před platností záborového zákona a fysickým rozdělením utvořeny byly 4 majetky různých subjektů, z nichž nedosahuje žádný výměry v § 2 zábor. zák. uvedené.

Žal. úřad naproti tomu vyslovil v nař. rozhodnutí, že fysické rozdělení velkostatku mezi dřívější spoluvlastníky, v jichž ideálním spoluvlastnictví se nalézaly, stalo se teprve 3. července 1920, tedy již za